

FREIDA McFADDEN

SECRETUL MENAJEREI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PROLOG

În noaptea asta o să mor, voi fi ucisă.

În jurul meu scânteiază fulgere, luminând livingul micuței cabane unde îmi petrec noaptea și unde, în curând, viața mea se va sfârși abrupt. Abia dacă reușesc să disting scândurile podelei de sub tălpile mele și, pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez cum trupul mi se prăbușește pe scândurile acelea și o baltă roșie se împrășteie sub mine într-un soi de cerc diform, îmbibând dușumeaua. Țin ochii deschiși, privind în gol. Am gura întredeschisă și un firicel de sânge mi se prelinge pe bărbie.

Nu. *Nu.*

Nu în noaptea asta.

Îndată ce cabana se întunecă iar, mă îndepărtez orbește, bâjbâind, de adăpostul oferit de canapea. Furtuna este îngrozitoare, însă nu într-atât încât să provoace întreruperea curentului electric. Nu, altcineva este responsabil de asta. Cineva care a luat deja o viață în această noapte și se așteaptă ca eu să fiu următoarea sa victimă.

Totul a pornit de la un banal job de menajeră. Iar acum s-ar putea să se termine prin ștergerea cu mopul a sângelui meu de pe podeaua cabanei.

Aștept încă un fulger care să-mi lumineze calea, apoi avansez cu grijă spre bucătărie. Nu am în minte un plan, dar bucătăria e locul unde se găsesc niște posibile arme. Un întreg stativ de cuțite – și chiar dacă n-aș reuși

să dau de el acolo, până și o furculiță ar face treabă bună. Cu mâinile goale sunt pierdută. Cu un cuțit, șansele de supraviețuire îmi cresc un pic.

Bucătăria are ferestre enorme, care aduc un pic mai multă lumină decât în restul cabanei. Pupilele mi se dilată, încercând să absoarbă cât mai mult din ceea ce văd. Mă împleticesc spre blat, dar după trei pași alunec pe linoleum, picioarele îmi fug și mă prăbușesc cu zgomot, lovindu-mă atât de tare în cot, încât îmi dau lacrimile.

Deși, la drept vorbind, aveam deja ochii înlăcrimați.

În timp ce încerc să mă ridic iar în picioare, îmi dau seama că podeaua bucătăriei este umedă. Fulgerul lovește din nou și îmi privesc palmele. Sunt amândouă de un roșu aprins. Nu am alunecat în vreo băltoacă de apă sau în niște lapte vărsat.

Am alunecat pe o pojghiță de sânge.

Rămân nemișcată preț de o clipă și fac un inventar scurt. Nu mă doare nimic. Sunt în continuare intactă. Asta înseamnă că sângele nu este al meu.

Nu încă, cel puțin.

Mișcă-te. Mișcă-te acum. Este singura ta șansă.

De data asta am mai mult succes în încercarea de a mă ridica în picioare. Întind mâna spre dulapuri, răsuflând ușurată când degetele ating suprafața rece și dură a blatului. Bâjbâi după stativul cu cuțite, dar nu reușesc să-l găsesc. Unde este?

Apoi aud niște pași, mai aproape, tot mai aproape. Este dificil să-mi dau seama, mai ales că totul este scufundat în întuneric, dar sunt destul de sigură că mai este cineva aici, în bucătărie, cu mine. Mi se zbârlește părul pe ceafă când simt o pereche de ochi ațintită asupra mea, pironindu-mă.

Nu mai sunt singură.

Înima îmi coboară în stomac. M-am înșelat cumplit. Am subestimat o persoană extrem de periculoasă.

Iar acum voi plăti prețul suprem pentru asta.

PARTEA I

BOOKZONE

UNU

MILLIE

Cu trei luni în urmă

După o oră de frecat intens, bucătăria lui Amber Degraw este pur și simplu imaculată.

Având în vedere că, din câte îmi dau eu seama, Amber pare să mănânce aproape întotdeauna pe la restaurantele din apropiere, efortul ăsta nu prea este necesar. Dacă ar fi să pariez, aş zice că nici măcar nu știe de unde se pornește cuptorul ăla șmecher. Are o bucătărie enormă, plină cu echipamente pe care sunt destul de sigură că nu le-a folosit nici măcar o dată. Are o oală sub presiune, un vas pentru prepararea orezului, un aparat cu gătire la abur, ba chiar și o chestie denumită *aparat de deshidratare*. Nu pare cumva contrariant ca o persoană care ține în baie opt feluri de creme de hidratare să aibă și un aparat de deshidratare? Dar cine sunt eu, s-o judec?

OK, o judec *un pic*.

Am șters cu grijă absolut fiecare dintre aceste aparate nefolosite, am curățat frigiderul, am pus la locul lor zeci de farfurii și am șters podeaua cu mopul până când a ajuns să sclipească atât de tare, încât mă văd în ea. Acum nu mai trebuie decât să pun la loc și ultimele rufe scoase de la spălat și penthouse-ul familiei Degraw va fi curat ca un pahar.

— Millie! aud din bucătărie vocea lui Amber.

Sună de parcă i s-ar fi tăiat respirația. Cu dosul palmei, îmi șterg câteva picături de sudoare de pe frunte.

— Millie, unde ești?

— Sunt aici! strig eu, chiar dacă mi se pare absolut evident unde mă aflu.

Apartamentul – rezultat din alipirea a două apartamente alăturate într-unul singur – este mare, dar nu *chiar* atât de mare. Așa că, dacă nu sunt în living, aproape sigur voi fi în bucătărie.

Amber își face apariția în prag, parcă plutind într-una dintre obișnuitele ei ținute impecabile și rafinate, de data asta o rochie din multele, *nenumăratele* ei rochii de designer. Are un imprimeu zebra, decolteu adânc în „V” și mâneci strânse în manșete pe încheieturile subțiri. A asortat rochia cu ghete în același imprimeu zebraț și, cu toate că arată dureros de frumoasă, ca întotdeauna, nu-mi dau seama dacă ar trebui s-o complimentez pentru ținuta de azi sau s-o vânez într-un safari.

— Aici erai! spune ea cu o ușoară notă acuzatoare în voce, ca și când n-aș fi exact unde ar trebui să fiu.

— Tocmai am terminat curățenia, îi răspund. Nu mai trebuie decât să strâng rufele și...

— De fapt, mă întrerupe Amber, aș avea nevoie să stai până mai târziu.

Mă revolt în sinea mea. Fac curat la ei acasă de două ori pe săptămână, dar mai îndeplinesc și alte sarcini casnice, inclusiv să am grijă de Olive, fetița ei de nouă luni. Încerc să fiu flexibilă pentru că mă plătește extraordinar de bine, dar nu prea știe ce-i aia să mă anunțe din timp anumite lucruri. Ar părea că toate însărcinările mele de-a avea grijă de copil se bazează pe informații care doar mi se aduc la cunoștință, fără să fie nevoie de acordul meu. Și se pare că e suficient dacă le aflu doar cu douăzeci de minute în avans.

— Am programare la pedichiură, spune ea cu gravitatea cuiva care te-ar informa că se îndreaptă spre spital pentru o operație pe inimă. Am nevoie de tine să o supraveghezi pe Olive cât sunt plecată.

Olive e o fetiță foarte drăgălașă. N-am absolut nimic împotriva s-o supraveghez – de obicei. De fapt, sunt momente când aș profita imediat de șansa de a câștiga niște bani la tariful orar exorbitant oferit de Amber, lucru care-mi permite să am un acoperiș deasupra capului și să mănânc și altceva decât resturi adunate de prin coșurile de gunoi. Însă azi nu se poate.

— Am curs într-o oră.

— Oh.

Amber se încruntă, apoi se redresează rapid, căpătând iar expresia aceea neutră. Ultima oară când am fost aici mi-a spus că a citit un articol despre cum zâmbetul și încruntarea sunt cauzele principale ale formării ridurilor, așa că încearcă să mențină o expresie cât mai neutră, în cea mai mare parte a timpului.

— Nu poți să lipsești? N-au prelegerile înregistrate? Sau vreo transcriere de care să faci rost?

Nu au. Mai mult decât atât, în ultimele două săptămâni am mai lipsit de două ori din cauza cererilor intempestive ale lui Amber de-a avea grijă de copil. Încerc să-mi termin facultatea și am nevoie de o notă decentă la acest curs. În plus, îmi și place. Psihologia socială este distractivă și interesantă. Iar nota de trecere este esențială pentru diploma de absolvire.

— Nu ți-aș cere-o, spune Amber, dacă n-ar fi important.

Definiția ei pentru „important” este cam diferită de a mea. Pentru mine, „important” este să termin facultatea și să-mi iau diploma în asistență socială. Nu-mi dau seama cum o pedichiură ar putea avea aceeași importanță. Adică e încă iarnă. Cine o să-i vadă degetele de la picioare?

— Amber..., încep eu.

Ca la comandă, din living se aude un țipăt ascuțit. Chiar dacă în acest moment nu am oficial responsabilitatea de-a mă ocupa de Olive, de obicei eu o supraveghez când sunt pe aici. De trei ori pe săptămână, Amber o duce la un loc de joacă împreună cu prietenele ei, iar în restul timpului pare să găsească tot felul de scheme ca să scape de grija lui Olive. Mi s-a plâns că domnul Degraw nu-i va permite să angajeze o bonă cu normă întregă pentru că ea însăși nu are job, așa că încearcă să încropească o astfel de bonă angajând cu ora diferite persoane – dar în principal pe mine. În orice caz, când am început eu curățenia, Olive se afla în țarcul ei și am stat și eu cu ea în living până când zumzăitul aspiratorului a adormit-o.

— Millie, rostește Amber cu voce ascuțită.

Oftez și las jos buretele pe care-l țin în mână; am început să-l simt de parcă s-ar fi topit și mi-ar fi intrat în piele. Mă spăl pe mâini la chiuvetă, apoi îmi șterg palmele pe blugi.

— Vin acum, Olive! strig în direcția livingului.

Când ajung, o găsesc pe Olive atârnată de marginea țarcului, în picioare. Plânge cu atâta disperare, încât fețișoara ei rotundă s-a înroșit amarnic. Olive este genul de copilaș pe care l-ai putea vedea pe coperta unei reviste cu bebeluși. Are o înfățișare atât de îngerească și minunată, cu tot cu bucele ei blonde și moi, acum lipite cu totul pe partea dreaptă a capului, de la somn. În momentul acesta nu arată chiar ca un înger, într-adevăr, însă când mă vede, ridică îndată mânuțele și suspinele încetează.

Mă întind spre țarc și o iau în brațe. Își îngroapă fețișoara udă în umărul meu și parcă nu-mi mai pare atât de rău dacă n-am de ales și ratez și cursul de azi. Nu știu care este explicația, dar în secunda în care am împlinit treizeci de ani, a fost ca și când ceva s-ar fi

răsucit în mine, făcându-mă să cred că bebelușii sunt cel mai adorabil lucru din univers. Îmi place nespus să-mi petrec timpul cu Olive, chiar dacă nu este copilașul *meu*.

— Apreciez mult, Millie.

Amber se îmbracă deja cu pardesiul și își ia din cuierul de lângă ușă poșeta Gucci.

— Și, crede-mă, degetele mele de la picioare îți sunt recunoscătoare.

Da, da.

— Când te întorci?

— Nu durează mult, mă asigură ea, deși știm amândouă că este o minciună sfruntată. La urma urmelor, știi că prințesa mea mică o să-mi ducă dorul!

— Desigur, murmur eu.

În timp ce Amber scotocește prin geantă după chei, mobil sau cutiuța cu pudră, Olive se cuibărește mai tare în mine. Ridică fețișoara ei rotunjoară și-mi zâmbește cu toți cei patru dințișori.

— Ma-ma, spune ea răspicat.

Amber încremenește cu mâna în poșetă. Pare că timpul s-a oprit în loc.

— *Ce a zis?*

Oh, nu.

— A spus.... Millie?

Olive, fără să bage de seamă problemele pe care le provoacă, râde iar la mine și gângurește, de data asta mai tare:

— Mama!

Chipul lui Amber se face roz sub stratul de fond de ten.

— Tocmai ți-a zis *mama*?

— Nu...

— Mama! strigă Olive bucuroasă.

Oh, Dumnezeuule, vrei să te oprești odată, copile?

Amber își aruncă poșeta pe măsuța de cafea, cu fața crispată într-o mască de furie care aproape sigur că îi va provoca riduri.

— Îi spui lui Olive că ești mama ei?

— Nu! izbucnesc eu. Îi spun că sunt Millie. *Millie*.

Sunt sigură că în mintea ei s-a produs o confuzie, mai ales pentru că eu sunt aia care...

Amber face ochii mari.

— Pentru că tu ești în preajma ei mai mult decât mine? Asta aveai de gând să spui?

— Nu! Sigur că nu!

— Deci zici că sunt o *mamă rea*?

Amber face un pas spre mine, iar Olive pare alarmată.

— Crezi că ești mai mult mamă pentru fetița mea decât sunt eu?

— Nu! Niciodată...

— *Atunci de ce îi spui că ești mama ei?*

— Nu-i spun!

Suma enormă pentru serviciile mele de bonă e pe cale să se ducă pe apa sâmbetei.

— Jur. *Millie*. Asta e tot ce-i spun. Sună ca „mama”, atâta tot. Începe cu aceeași literă.

Amber trage adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Apoi mai face un pas spre mine.

— Dă-mi copilul.

— Desigur...

Dar Olive nu se lasă așa ușor. Când o vede pe maică-sa venind cu brațele întinse, mă prinde și mai tare cu mânuțele pe după gât.

— Mama! suspină ea lipită de gâtul meu.

— Olive, murmur eu. Eu nu sunt mama ta. *Ea* este mama ta.

Care e pe cale să mă concedieze dacă nu-mi dai drumul.

— Este atât de nedrept! strigă Amber. Am alăptat-o peste o săptămână! Asta chiar nu contează deloc?

— Îmi pare foarte rău...

Într-un final, Amber mi-o smulge pe Olive din brațe, în timp ce fetița țipă ca din gură de șarpe.

— Mama! strigă ea și întinde spre mine mânuțele durdulii.

— Ea nu e mama ta! o apostrofează Amber. Eu sunt mama ta. Vrei să-mi vezi vergeturile? Femeia aia *nu* este maică-ta.

— Mama! strigă fetița.

— Millie, o corectez eu. *Millie*.

Dar ce mai contează? Nu mai e nevoie să știe cum mă cheamă. Fiindcă, după ziua de azi, n-o să mi se mai permită accesul în această casă. Sunt *în mod sigur* concediată.

DOI

Cât parcurg, pe jos, distanța dintre stația de tren și apartamentul meu cu două camere din South Bronx, îmi țin o mână încleștată pe geantă și cu cealaltă strâng bine sprayul paralizant din buzunar, chiar dacă e ziua în amiaza mare. În cartierul ăsta nu se poate spune că exagerezi cu prudența.

Astăzi mă consider norocoasă că am micul meu apartament în mijlocul unuia dintre cele mai periculoase cartiere din New York. Dacă nu capăt repede un alt job care să înlocuiască banii pe care i-am pierdut după ce Amber Degraw m-a dat afară (fără să se ofere să-mi dea o recomandare), nu pot spera decât să mă adăpostesc într-o cutie de carton, pe stradă, în fața clădirii dărăpănate din cărămidă unde locuiesc acum.

Dacă nu m-aș fi decis să merg la facultate, poate că aș fi avut deja niște bani puși deoparte. Dar proasta de mine a ales să demonstreze că poate mai mult.

În timp ce parcurg ultimul cvartal spre blocul în care locuiesc, însoțită de scârțâitul pantofilor pe asfalt, simt deodată că în spatele meu este cineva care mă urmărește. Desigur, în acest cartier sunt mereu în alertă. Dar uneori am momente când mi se pare că atrag asupra mea un gen greșit de atenție. De pildă, chiar acum, pe lângă furnicăturile din zona cefei, e clar că aud pași în spate. Pași care par să răsunе tot mai puternic, pe măsură

ce înainte. Oricine ar fi acolo e limpede că se apropie de mine.

Însă nu mă întorc, ci doar îmi strâng mai tare pe corp paltonul negru și grăbesc pasul, trec pe lângă o Mazda neagră cu farul drept spart, pe lângă un hidrant roșu care pierde apă, inundând strada, apoi urc scările inegale de beton care duc spre ușa clădirii în care stau.

Am cheile deja pregătite. Spre deosebire de blocul elegant și dichisit din Upper West Side, unde se află apartamentul familiei Degraw, noi n-avem portar. Există un interfon și o cheie cu care poți deschide ușa. Când mi-a închiriat apartamentul, proprietăreasa, doamna Randall, mi-a ținut o întreagă teorie despre cum nu trebuie să las pe nimeni să intre odată cu mine. *În felul ăsta poți fi foarte ușor jefuită sau violată.*

Bag cheia în broască, ce pare să se înțepenească de fiecare dată, și aud iar pașii în spatele meu, tot mai tare. O clipă mai târziu, deasupra mea se întinde o umbră pe care nu mai pot s-o ignor. Ridic ochii și dau peste un bărbat la vreo douăzeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un trenchi negru și cu părul brunet, ușor umed. Mi se pare oarecum cunoscut – în special cicatricea de deasupra sprâncenei stângi.

— Locuiesc la etajul al doilea, îmi amintește el, văzându-mi ezitarea de pe față. La Doi-C.

— Oh, spun eu, deși tot nu mă încântă ideea de a-l lăsa înăuntru.

Bărbatul scoate din buzunar un breloc cu chei pe care mi le zornăie în față. Una dintre ele are aceleași caneluri ca a mea.

— Doi-C, repetă el. Chiar apartamentul de sub tine.

În cele din urmă cedez și mă dau la o parte ca să-l las pe bărbatul cu cicatrice să intre în clădire, gândindu-mă că ar fi putut foarte ușor să mă împingă din ușă, dacă ar fi vrut. O iau înainte, târându-mă pe scări cu

gândul la cum mama naibii o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Am nevoie de alt job – și asta cât mai repede. Am avut pentru o vreme un aranjament pentru o slujbă de barmaniță cu jumătate de normă, dar am renunțat ca proasta la el, pentru că supravegherea lui Olive era plătită mult mai bine și felul în care Amber mă anunța mereu în ultima clipă că are nevoie de mine făcea dificil jonglatul cu cel de-al doilea job. Iar pentru cineva ca mine nu e deloc ușor să capete de lucru. Nu cu trecutul meu.

— Ce vreme frumoasă e afară, spune bărbatul cu cicatrice deasupra sprâncenei stângi, urcând scara la un pas în urma mea.

— Îhî, răspund eu.

Ultimul lucru de care am chef acum este să vorbesc despre vreme.

— Am auzit c-o să ningă iar săptămâna viitoare, adaugă el.

— Oh?

— Da. Prognoza zice să ne așteptăm la un strat de doi-trei centimetri. O ultimă răbufnire înainte de venirea primăverii.

Nici măcar nu mă mai străduiesc să mimez interesul. Când ajungem la etajul al doilea, bărbatul îmi zâmbește.

— Să ai o zi bună.

— Și tu la fel, mormăi eu.

În timp ce pornește pe hol spre apartamentul lui, nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce mi-a spus când l-am lăsat să intre. *Doi-C. Chiar apartamentul de sub tine.*

De unde știa că stau la Trei-C?

Mă strâmb și grăbesc pasul pe scări, spre apartamentul meu. Și de data asta am cheile pregătite și în secunda în care intru în casă trântesc ușa după mine,

încui cu cheia și trag și zăvorul. Probabil că fac prea mare caz de comentariul lui, dar niciodată nu poți fi îndeajuns de prudent. Mai ales când locuiești în South Bronx.

Îmi ghiorțăie stomacul, însă tânjesc mai mult după un duș fierbinte decât după mâncare. Mă asigur că am toate storurile trase și abia apoi mă dezbrac și intru în cabina de duș. Știu, din experiență, că e o foarte mică diferență la robinet între poziția pentru apă clocotită și cea pentru apă rece ca gheața. Cât am locuit aici, am devenit expertă în ajustarea temperaturii. Cu toate astea, poate coborî sau crește cu douăzeci de grade într-o fracțiune de secundă, așa că nu mai pierd vremea. Nu trebuie decât să-mi spăl de pe mine mizeria zilei. După o zi petrecută în oraș, am mereu corpul acoperit de un strat de praf negru. Nici nu vreau să mă gândesc la cum îmi arată plămânii.

Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut jobul. Amber se baza atât de mult pe mine, încât am crezut că sunt în siguranță până când Olive va merge la grădiniță, poate și după aceea. Aproape că începusem să mă simt confortabil, ca și când aș fi avut un serviciu stabil și un venit pe care să mă pot baza.

Acum trebuie să încep să-mi caut altceva. Poate multe alte joburi, ca să-l înlocuiesc pe cel pierdut. Iar pentru mine nu e la fel de ușor cum e pentru majoritatea. Nu prea pot să mă înscriu în aplicațiile cunoscute pentru posturi de bone, pentru că toate cer o verificare amănunțită. Și, imediat ce această verificare va fi făcută, toate posibilitățile mele de a-mi găsi ceva de lucru vor dispărea. Nimeni nu vrea să aibă în casă o persoană ca mine.

În momentul acesta am cam rămas fără recomandări. Fiindcă, pentru o vreme, joburile de menajeră pe care le-am avut n-au însemnat doar să fac curat. Obişnuiam să fac și alte servicii pentru cele câteva

familiei unde mă îngrijeam de curătenie. Dar nu mai fac asta. N-am mai făcut-o de ani întregi.

În fine, n-are niciun rost să trăiești în trecut. Cel puțin nu atunci când viitorul pare atât de sumbru.

Încetează să-ți mai plângi de milă, Millie. Ai fost în situații mai rele de-atât și până la urmă te-ai descurcat.

Temperatura apei de la duș scade brusc și țin fără să vreau. Întind mâna spre robinet și opresc apa. Am reușit să stau sub duș zece minute bune. Chiar mai bine decât m-am așteptat.

Îmi strâng bine pe mine halatul de baie plușat, fără să mă mai obosesc să-mi pun și papucii. Las urme mici de umezeală prin bucătăria care nu este decât o extensie a livingului. În superapartamentul soților Degraw, bucătăria, livingul și diningul erau spații separate. Dar în acest apartament toate s-au contopit într-o singură cameră multifuncțională care este, ironic, mai mică decât orice încăpere din apartamentul familiei Degraw. Chiar și baia lor este mai mare decât tot livingul meu.

Pun la fiert pe aragaz o cratiță cu apă. Nu știu ce să-mi pregătesc pentru cină, dar probabil o să fie ceva cu tăieței clocotind în apă fiartă, fie că e vorba de ramen, spaghete sau vreo varietate spiralată. Tocmai îmi cercetez opțiunile, când aud o bătaie în ușă.

Ezit și îmi strâng mai tare halatul în talie. Scot din dulap o cutie de spaghete.

— Millie! se aude o voce înfundată dindărătul ușii. Deschide, Millie!

Tresar. Oh, nu.

Apoi:

— Știu că ești acolo!